

Отак пройду крізь твій великий подив,
не зачеплюсь об лагідні слова,
Ти Вельзевул. По душу теж приходив.
А я не віддала її — й жива.
У тебе з вуст пашіло біле полум'я.
Аби ж то й окотилося на тім.
Ти був високий, наче сонце полудня,
і сумнівам скорочувалась тінь.
Таким лишись. А я піду у зливи.
Молитись пням... Такі тотальні пні...
Я не люблю нещасних. Я щаслива.
Моя свобода завжди при мені.